

Μεῖνον μεθ' ἡμῶν

Κατασκήνωση 2012

«Μεῖνον μεθ' ἡμῶν» ἦταν τό σύνθημα-μήνυμα τῶν κατασκηνώσεων πού μέ τή χάρη τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ καί τίς εὐχές τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας λειτούργησε ἡ Ἀδελφότητά μας στό Ζιάκα Γρεβενῶν καί στά Πορόια Σερρῶν γιά κατασκηνωτές καί κατασκηνώτριες ἀντίστοιχα. Τό ἐμπνεύσθηκε ἀπό τή χειμερινή ἀκόμη περίοδο, ὅταν γινόταν ὁ προγραμματισμός τῆς κατασκηνωτικῆς διακονίας, ὁ ἐδῶ καί λίγους μήνες μακαριστός διδάσκαλος τῆς Ἀδελφότητός μας Στέργιος Σάκκος, πού κατά τή μακροχρόνια ἱεραποστολική δράση του ἔδινε ἰδιαίτερη βαρύτητα στό κατασκηνωτικό ἔργο. Κι ἦταν πράγματι μία φωτισμένη ἐπιλογή καί εὐτυχῆς συγκυρία στίς δύσκολες μέρες μας νά γίνει σύνθημά μας ἡ βι-

βλική αὐτή φράση, πού ἐκφράζει τήν ἀσίγαστη καί βαθειά ἐπιθυμία τῆς καρδιάς γιά τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας.

Ἔτσι, ὅλο αὐτό τό καλοκαίρι γιά τοὺς τρεῖς περίπου χιλιάδες κατασκηνωτές καί κατασκηνώτριες τό «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν» ἔγινε σύνθημα ἀγωνιστικό, ζωντανό τραγούδι, πανῶ, λάβαρα καί κάρτες· μήνυμα ἐλπιδοφόρο γιά τὰ παιδιά, γιά τή μαθητική καί φοιτητική νεολαία, ἀλλά καί γιά τοὺς μεγαλύτερους, τὰ μέλη τῶν κύκλων μελέτης ἀγίας Γραφῆς, πού ζοῦν τήν ἀγωνία τῶν παιδιῶν καί ὅλης τῆς οἰκογένειας στά ἀδιέξοδα τῆς ἐποχῆς μας. Ὅλοι αὐτοί εἶχαν τή εὐλογία νά ζήσουν λίγες μέρες ξεχωριστές μέσα στόν χρόνο, σφραγισμένες ἀπό τή ζωντανή παρουσία τοῦ Θεοῦ καί τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης του. Δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποτυπωθοῦν στίς λίγες σελίδες τοῦ περιοδικοῦ οἱ ἐντυπώσεις καί τὰ βιώματα ἀπό τήν κατασκηνωτική ζωή. Παραθέτουμε μόνο μερικά στιγμιότυπα, ὅπως τὰ συγκράτησε ὁ φωτογραφικός φακός.

ΣΤΟ ΖΙΑΚΑ

Στή φετινή περίοδο **ανδρών** ή συμμετοχή ήταν μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά. Τό μνημόσυνο του διδασκάλου μας τήν Κυριακή στό ήρωικό χωριό Πολυνέρι, απ' όπου κατ-γόταν, μᾶς ἔνωσε ἀκόμη περισσότερο, θυμίζοντάς μας πόσα ὀφείλουμε στή διακονία του καί τώρα πιά στήν ἀδιά-λειπτη πρεσβεία του.

Ἡ περίοδος τῶν μαθητῶν τοῦ **Λυκείου** ἦταν ἀπό τίς ὁμορφότερες τῶν τελευταίων χρόνων. Ἡ πρωινή προσευχή κάτω ἀπό τόν πεῦ-κο, τό ἀγιογραφικό ἀνάγνωσμα, τό κοινό τρα-πέζι, ἡ ἔπαρση καί ἡ ὑποστολή τῆς σημαίας, ἡ ἀπογευματινή συνάντηση ἀλλά καί τό πλού-σιο παιχνίδι καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ἡμέρας, ὅλα μιλοῦσαν γιά τήν ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Στήν καθιερωμένη συνάντηση τῶν ὁμάδων μέ τόν ἀρχηγό λύσαμε ἀπορίες καί συμπνευματι-στήκαμε. Ἡ ἡμερήσια ἔξοδος στό ποτάμι ἀλλά καί γιά ὀρισμένους στό βουνό ἦταν μία ξεχωριστή ἐμπειρία γιά στελέχη καί κατασκηνωτές. Σταθμός τῆς περιόδου ὑπῆρξε ἡ ἡμέρα πατρίδας, πού ἦταν ἀφιερωμένη στά 100 χρόνια ἀπό τήν ἀπελευθέρωση τῆς Μακεδονίας καί εἰδικότερα τῆς Θεσσαλονίκης μας.

Στούς κατασκηνωτές τοῦ **Γυμνασίου** ὑπῆρχε ἀμείωτη ὄρεξη γιά παι-χνίδι, καί τό δυναμικό καί ἐνθουσιῶδες τραγούδι ἔδειχνε τή χαρά καί τή ζωντάνια τους. Ἀλησμόνητη θά μείνει ἡ ἐκδρομή ὅλης τῆς κατασκήνωσης στό πανέμορφο φαράγγι τῆς Πορτίτσας. Ἡ πορεία στό βουνό, πού ξεκί-νησε στίς ἑξι τό πρωί, ἡ προσευχή καί τό ἀνάγνωσμα μέσα στήν ὀμορφη φύση, τά παιχνίδια κι οἱ βουτιές στό ποτάμι ἦταν ἐμπειρίες πού θά μείνουν ἀνεξίτηλα χαραγμένες στίς ψυχές. Μετά ἀπό κάθε μάθημα ἀκολουθοῦσε συζή-τηση μέ πολλές ἐρωτήσεις ἀπό τά παιδιά, πού ἔδειχναν ἔτσι τίς πνευματικές τους ἀνη-συχίες καί τήν ἀγάπη τους γιά τόν αἰώνιο λόγο τοῦ Θεοῦ.

Γιά τούς μαθητές τοῦ **Δημοτικοῦ**, ὅπως καί γιά τούς φοιτη-τές, ὁ τόπος ἄλλαξε· δέν ἤμασταν στό Ζιάκα, ὥστόσο ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας παρέμεινε ἀπαράλλακτος. Τά μαθήματα τοῦ ἀρχηγοῦ μᾶς ἐντυπωσίασαν τόσο ὥστε νά συνεχίζονται μέ ἐρωτήσεις στήν τραπεζαρία. Ἡ ἔπαρση καί ἡ ὑποστολή τῆς ση-μαίας μᾶς θύμισαν τό χρέος μας πρός τούς ἥρωες καί μάρτυρες τῆς πατρίδας μας. Ἰδι-αίτερα χαρήκαμε τό παιχνίδι τῶν σταθμῶν μέ τό νερό, γιά τό ὅποιο φρόντισε

φιλόφρονα ή πυροσβεστική ύπηρεσία. Τό σπουδαιότερο βέβαια γεγονός τής κατασκήνωσής μας ήταν ή συμμετοχή όλων σχεδόν στό μυστήριο τής θείας Εύχαριστίας, ύστερα από τήν προετοιμασία πού προηγήθηκε μέ τό μυστήριο τής Έξομολογήσεως. Ήταν πραγματικά μιά άναστάσιμη έμπειρία.

Περίοδος πνευματικής ανανέωσης ήταν γιά τούς **φοιτητές καί τούς νεαρούς έπιστήμονες** τό κατασκηνωτικό τετραή-

μερο.
Μέσα άπό τά μαθήματα του άρχηγού δόθηκε έμφαση στή βαθύτερη καί άποδοτικότερη πνευματική καλλιέργεια. Πολύ ένδιαφέρον καί επίκαιρο ήταν καί τό θέμα πού ανέπτυξε ό καθηγητής τής Α.Ε.Α.Θ. κ. Μιχάλης Κόνιας σχετικά μέ τήν εργασία καί τήν παγκοσμιοποίηση. Ίδιαίτερα μάς συγκίνησε όλους τό αφιέρωμα στά είκοσι χρόνια τής κατασκήνωσης του Ζιάκα. Πολλοί κατασκηνωτές καί στελέχη κατέθεσαν τίς έμπειρίες καί άναμνήσεις τους. Αύθόρμητη ή άπόφαση-ύπόσχεση νά συνεχίσουμε τό έργο τής κατασκήνωσης στά χνάρια του διδασκάλου μας Στεργίου Σάκκου, πού ήταν καί ό έμπνευστής καί ό καθοδηγητής όλης αύτης τής προσπάθειας.

ΜΕΙΝΟΝ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ

ΣΤΑ ΠΟΡΟΪΑ

Τά παιχνίδια, οί αγώνες στο γήπεδο, οί διαγωνισμοί, οί καλλιτεχνικές γωνίες, τά τραγούδια καί ό χορός, όλα ήταν νότες χαράς γιά τά 400 παιδιά πού φιλοξενήθηκαν καί φέτος στά ΠοροΪα στίς **δύο περιόδους Δημοτικού**. Ή ζωντανή παρουσία του Κυρίου ανάμεσά μας έκανε τή ζωή παραδεισένια. Μέ τό δίκιο της μία μικρή ρώτησε: «Άρχηγέ, έδω Κατασκήνωση εΐναι ή Παράδεισος;». Καί μία άλλη στήν έρώτηση γιατί δέν θέλει νά κοιμηθεΐ, άπάντησε μέ άφέλεια: «Έδω εΐναι όλα τόσο τέλεια καί δέν θέλω νά χάσω ούτε μία στιγμή!».

Μιά έκπληξη ήταν γιά μās φέτος όλη ή κατασκηνωτική περίοδος του **Γυμνασίου**. Μύριζε Άνάσταση: τό όνομά της άναστάσιμο, τά κεριά πού μόνες μας φτιάξαμε, τά αυγά πού μόνες μας βάψαμε στίς

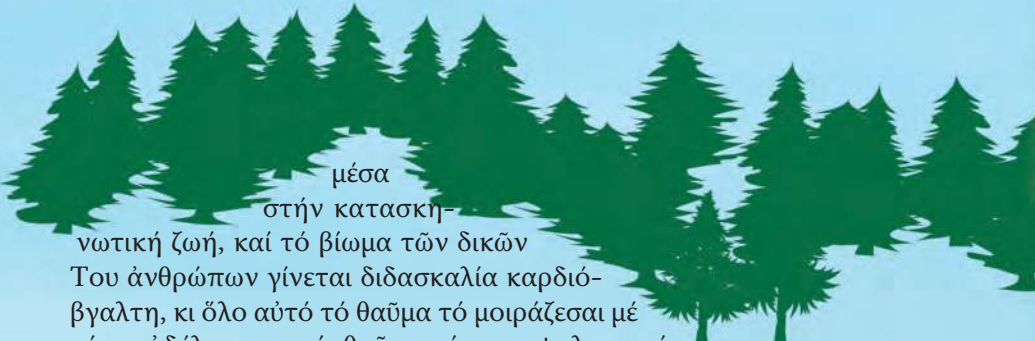
δημιουργικές γωνίες! Άλλά καί μεΐς μετά τό μυστήριο της Έξομολόγησης καί τή θεία Κοινωνία είχαμε καρδιές άναστημένες. Έν-

θ ο υ σ ι α σ μ ό ς
στούς αγώνες καί
χαρά γιά τή χαρά
όποιου νικητή. Αύ-
τή τήν πλαγιά μέ τήν
ξεχωριστή ζωή θά
τήν κρατήσουμε
μέσα στήν
καρδιά μας, θά
τή φυλάξουμε
στά όνειρά
μας...

Σάν διψασμένα έλάφια έτρεξαν καί φέτος στίς δροσερές πηγές της Κατασκήνωσης 140 μαθήτριες **Λυκείου** από διάφορα σημεία της πατρίδας μας αλλά καί από τήν Κορυτσά καί από τήν μακρινή Άμερική. Καί στίς έντεκα σκηνές μας ψηλαφούσε κανείς τήν άρμονική ζωή, τήν άδελφική άλληλεγγύη. Ίερές άποφάσεις δονούσαν τήν καρδιά μας μετά από κάθε συνάντηση στο άμφιθέατρο. Ζήσαμε άναστάσιμες στιγμές στή θεία Λειτουργία καί ή χαρά της Άνάστασης γέμισε όλόκληρη τή μέρα μας. Τό άφιέρωμα στον κήρυκα της Άναστάσεως, τόν διδάσκαλό μας Στέργιο Σάκκο, μās γέμισε συγκίνηση, αλλά καί θαυμασμό. Τί κρίμα πού τόν γνωρίσαμε τόσο λίγο! Καθώς πήραμε τό δρόμο του γυρισμού στίς πόλεις καί στά χωριά μας, θερμή ή ικεσία μας: «Κύριε... δές τά ύψωμένα χέρια των δικών σου των παιδιών. Τήν έλπίδα σου νά ζούμε, Κύριε, ΜΕΙΝΟΝ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ».

Δέν ξέρω πώς γίνεται κάθε φορά καί ό χρόνος θαρρείς σταματά αυτές τίς 10 μέρες. Στην περίοδο των **φοιτητριών** σά νά βρίσκεσαι σέ ένα ταχύρρυθμο σεμινάριο: ό λόγος του Θεού πού σου προσφέρεται άνόθευτος· τά απογευματινά θέματα πού δίνουν τόσες προεκτάσεις γιά συλλογισμό· οί εΐσηγήσεις πού προβληματίζουν όσο ποτέ· ή μία γιά τή σημασία της Μακεδονίας μετά τούς Βαλκανικούς πολέμους, ή άλλη γιά τήν παλληκαριά ενός άληθινού ήγέτη· του Ιωάννη Βατάτζη· πού έβαλε πάνω άπ' όλα τό λαό του. Καί ή σύγκριση μέ τό σήμερα μένει σέ σένα... Ταχύρρυθμο σεμινάριο... Όμως ένώ μέχρι πρίν οί ρυθμοί της ζωής σέ βάραιναν, τώρα παρά τήν έπιτάχυνση ξεκουράζεσαι... Γιατί; Όταν ή διδασκαλία γίνεται βίωμα

μέσα
στην κατασκη-
νωτική ζωή, καί τό βίωμα τών δικών
Του ανθρώπων γίνεται διδασκαλία καρδιό-
βγαλτη, κι ὅλο αὐτό τό θαῦμα τό μοιράζεσαι μέ
τόσα ἀδελφια..., τό θαῦμα γίνεται ψηλαφητή
πραγματικότητα. Καί ἡ Ἐκκλησία στό πρόσωπο τοῦ Ἐπισκόπου εὐλογεῖ. Ἐκ-
δηλη ἡ χαρά μας γιά τήν ἐπίσκεψη καί τίς πατρικές του νουθεσίες. Οἱ κάτοικοι
τῶν Ποροῶν καί τῆς γύρω περιοχῆς προσκεκλημένοι στή γιορτή μας πῆραν μιᾶ
γεύση τῆς κατασκηνωτικῆς μας ζωῆς καί θαύμασαν μαζί μας τή μορφή τῆς ἁγίας
Ἀκυλίνας, πού πρόβαλε τό θεατρικό μας.

Μέ ἀμείωτη τή χαρά τῶν παιδικῶν μας χρόνων ἀπολαύσαμε καί φέτος τά
τμήματα τῶν **ἐπιστημόνων** λίγες μέρες στό δικό μας Θαβώρ, στίς δύο κατασκη-
νωτικές περιόδους πού ἔγιναν γιά μᾶς. Γλυκάθηκε ἡ
ψυχή μας στήν ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό. Εὐφράν-
θηκε ἡ ὑπαρξή μας μέσ στήν ἀδελφική κοινω-
νία. Ζήσαμε τή μεταμορφωτική δύναμη τοῦ
λόγου τοῦ Θεοῦ σέ κάθε ἀγιογραφική με-
λέτη, πού τή σφράγισε ἡ λατρευτική
εὐλογία τῆς Κυριακῆς μέ τή μετοχή μας
στό Ποτήριο τῆς Ζωῆς. Μέσα σ' αὐτή
τήν ἁγιαστική ἀτμόσφαιρα ζητήσαμε
ἀπό τόν Κύριο νά διώξει τά σκοτάδια
τοῦ εἶναι μας. Ἐμπνευσή μας ἡ προσωπι-
κότητα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, τοῦ
ἁγίου τοῦ φωτός στή ζωή
τοῦ ὁποίου ἐν-

τρυφήσαμε μέ τή βοή-
θεια μιᾶς ἐμπειριστατωμένης εἰσηγήσεως.
Σέ ἔνθερμη προσευχή γιά τήν πορεία τῆς
Πατρίδας καί τῆς Ἐκκλησίας μᾶς παρακί-
νησε ἡ μορφή τοῦ Χριστοφόρου Πανα-
γιωτόπουλου, τοῦ λεγόμενου Παπουλά-
κου, τήν ὁποία μᾶς παρουσίασε μία ἄλλη
εἰσήγηση. Ἐπιστρέψαμε μέ ἀνανεωμένη
τήν ἀπόφαση νά σταθοῦμε ἀγωνιζόμενες
ἡ κάθε μία στό μετερίζι ὅπου τάχθηκε.

Ὁ πῶς κατάλληλος τόπος, χρόνος καί
τρόπος γιά νά βιώσει κανεῖς τήν ἀδιαπρα-
γμάτευτη ἐντολή τοῦ Κυρίου «ἐάν μὴ
στραφῆτε καί γένησθε ὡς τὰ παιδιά...»
εἶναι ἡ Κατασκήνωση. Στά ἔξι τριήμερα
κυριῶν περίπου χίλιες νεαρές μητέρες καί

λευκασμένες ἀπό τά χρόνια κυρίες
τῶν κύκλων μελέτης ἀγίας Γραφῆς δρα-
σκεῖσιν τήν πύλη τῆς Κατασκήνωσης.
Ἄφησαν τόν ἑαυτό τους σάν μικρά παιδιά
στήν ἀγκαλιά τῆς καί δέν ἄφησαν οὔτε
λεπτό ἀνεκμετάλλευτο. Ὁρες προσευχῆς,
μελέτης καί ἐπικοινωνίας μέ ἄλλες ἀδελ-
φές ψυχές, φορτωμένες μέ ἀγωνίες καί
πόνο -πολλές φορές ἀνθρώπινα ἀσή-
κωτο-, ἦταν πολὺτιμες στιγμές αἰωνιότη-
τος. Ἐπιθυμοῦμε ὅλη τή χρονιά τό ὄνομα
τῆς Κατασκήνωσης νά τρέχει στά χεῖλη,
στό νοῦ καί στήν καρδιά μας σάν ἄλλη
μονολόγιστη εὐχή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ,
μεῖνον μεθ' ἡμῶν»!